

C/2024/939

29.1.2024

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2023 r. – Rzeczpospolita Polska/Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-730/23)

(C/2024/939)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyna i S. Żyrek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

Rzeczpospolita Polska wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że dokonując nielegalnego przemieszczania odpadów do Rzeczypospolitej Polskiej, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy traktatów;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rzeczpospolita Polska zarzuca Republice Federalnej Niemiec w skardze uchybienie zobowiązaniom ciężącym na niej na mocy rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 w sprawie przemieszczania odpadów ⁽¹⁾.

Polska opiera swoją skargę na trzech następujących zarzutach:

Zarzut pierwszy: Naruszenie obowiązku zapewnienia, aby nielegalnie przemieszczone odpady zostały odebrane w terminie 30 dni (art. 24 ust. 2 rozporządzenia nr 1013/2006)

W ramach zarzutu pierwszego Polska twierdzi, że Niemcy nie wywiązały się z wynikającego z art. 24 ust. 2 akapity pierwszy i drugi obowiązku zapewnienia odbioru nielegalnie przemieszczonych odpadów w terminie 30 dni.

Polska uważa, że przemieszczanie odpadów z terytorium Niemiec do sześciu lokalizacji w Polsce (Tuplice, Stary Jawor, Sobolew, Gliwice, Sarbia i Bzowo) stanowi nielegalne przemieszczanie odpadów, za które odpowiedzialne są niemieckie podmioty, które je zorganizowały. Pomimo zgłoszenia przez władze polskie nielegalnego przemieszczania odpadów i jego powodów, ani te podmioty, ani władze niemieckie nie zapewniły, aby odpady zostały zwrócone do Niemiec w terminie 30 dni. Władze niemieckie nie uzgodniły również z Polską żadnego innego terminu zwrotu odpadów.

Zarzut drugi: Naruszenie obowiązku uznania odpadów za odpady wymienione w załączniku IV do rozporządzenia nr 1013/2006 (art. 28 ust. 2 rozporządzenia nr 1013/2006)

Zarzut drugi dotyczy naruszenia przez Niemcy art. 28 ust. 2 rozporządzenia nr 1013/2006 w odniesieniu do przemieszczania odpadów z terytorium Niemiec do czterech lokalizacji w Polsce (Sobolew, Gliwice, Sarbia, Bzowo).

W odniesieniu do tych przemieszczeń między Polską a Niemcami istnieją rozbieżności co do klasyfikacji przesyłanych odpadów. Rzeczpospolita Polska uważa, że przesyłane odpady są odpadami budowlanymi i zmieszanymi odpadami komunalnymi, które powinny być zatem zostać objęte procedurą zgłoszenia przewidzianą w art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1013/2006. Niemcy uważają natomiast, że chodzi o odpady w rozumieniu załącznika III, które podlegają uproszczonej procedurze informowania przewidzianej w art. 18 rozporządzenia nr 1013/2006. Ze względu na te różnice Niemcy są zobowiązane na podstawie art. 28 ust. 2 rozporządzenia nr 1013/2006 do uznania danych odpadów za odpady wymienione w załączniku IV do rozporządzenia nr 1013/2006. Niemcy nie wywiązały się z tego obowiązku.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1013/2006 z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz.U. 2006, L 190, s. 1).

Zarzut trzeci: Naruszenie obowiązku lojalnej współpracy (art. 4 ust. 3 TUE)

Wreszcie w ramach zarzutu trzeciego Polska podnosi, że Niemcy naruszyły obowiązek lojalnej współpracy, który na nich ciąży na mocy art. 4 ust. 3 TUE, powstrzymując się od przyjęcia środków mających na celu wyjaśnienie okoliczności związanych z nielegalnym przemieszczaniem odpadów.

Niemcy dopuściły się szeregu zaniechań w toku procedury wymiany informacji i koordynacji działań między tymi dwoma państwami. Zaniechania te i brak zaangażowania ze strony Niemiec utrudniły ustalenie przez Polskę okoliczności faktycznych, uniemożliwiły zapewnienie pełnej skuteczności przepisów rozporządzenia nr 1013/2006 i doprowadziły do tego, że nielegalnie przemieszczone odpady zalegały przez wiele lat w sześciu omawianych lokalizacjach w Polsce.
